

ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΩΝ ΔΟΜΩΝ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΑΜΕΣΗ ΠΡΟΣΛΗΨΗ ΕΠΑΡΚΟΥΣ ΜΟΝΙΜΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΣΤΟ ΨΝΑ ΔΑΦΝΙ – Σάββατο 12 Μαρτίου 2022 στις 13:00

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΛΥΜΟΡΦΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΕΙΑ

Αν η κρίση που, εν μέσω της πανδημίας, μαστίζει το σύστημα της Υγείας στο σύνολό του, έχει μια από τις κύριες παραμέτρους της την σκόπιμα επιβεβλημένη δραματική υποστελέχωσή του, η κατάσταση στην Ψυχική Υγεία είναι ακόμα χειρότερη.

Το προσωπικό που έχει απομείνει, μετά τις διαδοχικές, επί σειρά ετών, συνταξιοδοτήσεις, χωρίς νέες προσλήψεις προς αντικατάσταση των απερχομένων, καθώς και με την τελείως αδικαιολόγητη και εκβιαστικού χαρακτήρα αναστολή της εργασίας χιλιάδων μη εμβολιασθέντων νοσηλευτών (και άλλων ειδικοτήτων), είναι ελάχιστο. Οι βάρδιες βγαίνουν με μεγάλη δυσκολία, έτσι ώστε, για πολλούς/ές, ακόμα και η λήψη των κανονικών εβδομαδιαίων ρεπό να έχει γίνει αδύνατη (με δεκάδες και εκατοντάδες χρεωστούμενων ρεπό και κανονικών αδειών να συσσωρεύονται) και η λειτουργία, τόσο των τμημάτων εισαγωγών, όσο και των στεγαστικών δομών (ξενώνων, οικοτροφείων κλπ), να χάνει, με γοργούς ρυθμούς, όχι μόνο την όποια θεραπευτική διάσταση της είχε απομείνει, αλλά και τον στοιχειωδώς ασφαλή χαρακτήρα της.

Αξιοποιώντας για μιαν ακόμα φορά την «κρίση ως ευκαιρία» για την εφαρμογή προαποφασισμένων, νεοφιλελεύθερης κοπής, μέτρων (κρίση που οι διαδοχικές κυβερνήσεις δημιούργησαν με τις δραστικές μνημονιακές περικοπές σε προσωπικό, τις ιδιωτικοποιήσεις κλπ), η κυβερνητική πολιτική έδειξε πολύ καθαρά το πού στοχεύει: πρώτον, με την απόπειρα να ξανανοίξει το ψυχιατρείο της Λέρου, ως κολαστήριο «νεκρών ψυχών» (απόπειρα που, αν και την πήρε πίσω μετά τις αντιδράσεις, δεν την έχει εγκαταλείψει ως πολιτική της στην ψυχική υγεία), και δεύτερον, την απόπειρα, που αμέσως ακολούθησε, να καταργήσει, με το πρόσχημα της έλλειψης προσωπικού, τρεις εξωνοσοκομειακές στεγαστικές δομές του ΨΝΑ. Και πάλι εδώ, ήταν η αντίδραση των εργαζομένων που έβαλε (ένα προσωρινό έστω) φρένο. Ωστόσο, το κλείσιμο, πριν μερικούς μήνες, του ξενώνα του Ευαγγελισμού στην πλ. Βάθης είναι ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα της πολιτικής που έχει ήδη μπει σε εφαρμογή.

Ταυτόχρονα, η αντιμετώπιση της πανδημίας της covid-19 στις ψυχιατρικές μονάδες, όχι μόνο στα τμήματα εισαγωγών, αλλά και στις εξωνοσοκομειακές στεγαστικές δομές, ταυτίστηκε με την ακραία καταστρατήγηση των δικαιωμάτων των νοσηλευομένων και των ενοίκων των δομών (για έξοδο, επικοινωνία κλπ), με μέτρα τυχάρπαστα που πιο πολύ συντελούσαν στην μετάδοση του κορονοϊού παρά στην προφύλαξη από αυτόν. Οι ανέκαθεν κυρίαρχες, στις ψυχιατρικές μονάδες, λειτουργίες και πρακτικές της κλειδωμένης πόρτας (ακόμα και σε στεγαστικές δομές), των μηχανικών καθηλώσεων και γενικά των κατασταλτικών πρακτικών, πατώντας πάνω και στην δραματική υποστελέχωση, πήραν ακραίες διαστάσεις.

Και την ίδια στιγμή που η αλλοπρόσαλλη και σε κατασταλτική λογική αντιμετώπιση της πανδημίας δημιουργούσε όλο και περισσότερη ψυχική δυσφορία και ανάγκες για βοήθεια, τόσο περισσότερο οι αρμόδιες υπηρεσίες αραίωναν την άμεση πρόσβαση και τόσο περισσότερο άνοιγαν το έδαφος στην τηλε-ψυχιατρική και στην τηλε-ψυχολογία.

Μάλιστα, ενώ η δυσφορία που βιώνει ο καθένας και η καθεμιά αυξάνει και τα αιτήματα για παροχή ψυχοκοινωνικής υποστήριξης πολλαπλασιάζονται, οι απαντήσεις που συνήθως δίνονται, αν τελικά διαθέτεις χρήματα για να συναντήσεις κάποιον επαγγελματία, είναι μονοσήμαντες και περιστρέφονται γύρω από τη συνταγογράφηση φαρμάκων. Οι νέες τεχνολογίες έρχονται να υποστηρίξουν αυτή την μονοδιάστατη και ατομικίστικη φιλοσοφία και πρακτική. Το κοινό όλων των παρεμβάσεων, αναλογικών και ψηφιακών, έγκειται στο ότι το πρόβλημά σου δεν είναι κοινωνικό, δεν είναι πολιτικό, αλλά εδράζεται κάπου στον ψυχισμό σου, ενδεχομένως σε μια αλληλουχία γονιδίων ή/και στις λάθος επιλογές σου στη ζωή.

Όλα λοιπόν στην «ατομική ευθύνη». Η μόνη «κρατική ευθύνη» που απέμεινε, δεν είναι στη στελέχωση των υπηρεσιών υγείας και ψυχικής υγείας, δεν είναι στην ανάπτυξη της όσο ποτέ αναγκαίας πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας, δεν είναι στην αντιμετώπιση του συνωστισμού στα ΜΜΜ και στους χώρους εργασίας, δεν είναι στη λειτουργία του σχολείου, αλλά στον εκβιαστικά υποχρεωτικό εμβολιασμό, στα πρόστιμα, στην αναστολή εργασίας (που, όπως αποδείχτηκε, δεν αποσκοπεί στην καθαυτό ανάγκη του εμβολιασμού, αλλά στις απολύσεις), στην κατάργηση της μονιμότητας και στην εισαγωγή ως κύριας σχέσης εργασίας τις κακοπληρωμένες συμβάσεις ορισμένου χρόνου, στην πλήρη ιδιωτικοποίηση της Υγείας και της Ψυχικής Υγείας (μέσω ΣΔΙΤ κλπ).

Αυτό είναι το πλάνο που έχει το Υπουργείο του Πλεύρη και της Ράπτη προς εφαρμογή. Το σχέδιο για το «βίαιο κλείσιμο των ψυχιατρείων», για το οποίο μιλούσαμε πριν μερικά χρόνια, δεν έπαψε ποτέ να υπάρχει. Και ήταν ήδη, όπως τονίζαμε από τότε, σε εφαρμογή με την σχεδιασμένη όλο και μεγαλύτερη υποστελέχωση των ψυχιατρείων, ώστε το «βίαιο κλείσιμο» (δηλαδή, όχι ο μετασχηματισμός, αλλά η διάλυση) να φανεί ως η μόνη δυνατή λύση.

Αντίθετα, όπως υποστηρίζαμε πάντα, και αυτός πρέπει να είναι ο επιδιωκόμενος στόχος, «κλείσιμο των ψυχιατρείων» θάπρεπε να σημαίνει ριζικό μετασχηματισμό του υπάρχοντος, αντικατάσταση των κλειστών υπηρεσιών με κοινοτικές υπηρεσίες, πλήρως στελεχωμένες με το προσωπικό που ήδη τώρα εργάζεται και με πολύ περισσότερο που πρέπει να προσληφθεί. Κλείσιμο των ψυχιατρείων θάπρεπε να σημαίνει την χειραφέτηση των ατόμων με ψυχιατρική εμπειρία και των εργαζομένων από κοινού. Θάπρεπε να σημαίνει αμφισβήτηση και κατάργηση των κατασταλτικών πρακτικών.

Επαρκής στελέχωση και ριζική αμφισβήτηση της όποιας κατασταλτικής πρακτικής πάνε μαζί.

Το ζήτημα της ψυχικής υγείας είναι υπόθεση όλων, των άμεσα ενδιαφερόμενων ατόμων, των εργαζόμενων στο χώρο και όλης της κοινωνίας.

Καλούμε όλες και όλους σε κινητοποίηση στις 12 Μάρτη, 13.00, με συγκέντρωση έξω από το ΨΝΑ (Δαφνί).

Διεκδικούμε και απαιτούμε:

-Καμιά στεγαστική δομή να μην κλείσει.

-Πλήρη σεβασμό στα δικαιώματα των νοσηλευομένων και των ενοίκων των στεγαστικών δομών.

-Άμεση και επαρκή στελέχωση όλων των υπηρεσιών ψυχικής υγείας, με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού.

-Η ελευθερία είναι θεραπευτική. Και για να είναι πραγματικά θεραπευτική πρέπει να στηρίζεται από ένα σύστημα ψυχικής υγείας κοινοτικά βασισμένο σε συνάρτηση με μια κοινωνική πολιτική που νοιάζεται για την αξιοπρεπή στέγαση, την επαρκώς αμειβόμενη εργασία και την κοινωνική πλαισίωση.

12/2/22